

POSTANOWIENIE

Dnia 25 kwietnia 2023 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Jarosław Sobutka

w sprawie z powództwa głównego W. S.
przeciwko P. Spółce Akcyjnej z siedzibą w K. (poprzednio P. Spółka z
ograniczoną odpowiedzialnością z siedzibą w K.)
o wynagrodzenie za pracę,
oraz z powództwa wzajemnego P. Spółki Akcyjnej z siedzibą w K. (poprzednio P.
Spółka z ograniczoną odpowiedzialnością z siedzibą w K.)
przeciwko W. S.
o odszkodowanie
po rozpoznaniu na posiedzeniu niejawnym w Izbie Pracy i Ubezpieczeń
Społecznych w dniu 25 kwietnia 2023 r.,
skargi kasacyjnej powoda (pozwanego wzajemnego)
od wyroku Sądu Okręgowego - Sądu Pracy i Ubezpieczeń Społecznych w Łodzi
z dnia 22 października 2021 r., sygn. akt VIII Pa 17/20,

I. odmawia przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania,

**II. zasądza od W. S. na rzecz P. Spółki Akcyjnej z siedzibą w
K. kwotę 2.025,00 (dwa tysiące dwadzieścia pięć) złotych tytułem
zwrotu kosztów zastępstwa procesowego w postępowaniu
kasacyjnym.**

UZASADNIENIE

Sąd Rejonowy w Kutnie wyrokiem z dnia 25 września 2017 r. w sprawie o
sygn. akt IV P 40/16, zasądził od P. Sp. z o.o. w K. na rzecz W. S. kwotę
28.823,85 zł tytułem wynagrodzenia za pracę z ustawowymi odsetkami, w

pozostałym zakresie powództwo oddalił, a w sprawie z powództwa wzajemnego P. Sp. z o.o. w K. przeciwko W. S. zasądził od W. S. na rzecz P. Sp. z o.o. w K. kwotę 42.000,00 zł z ustawowymi odsetkami (tytułem odszkodowania z tytułu odpowiedzialności materialnej pracownika oraz zwrotu nienależnie pobranego wynagrodzenia za pracę), oddalając powództwo wzajemne w pozostałym zakresie.

Sąd Okręgowy w Łodzi, wyrokiem z dnia 6 marca 2018 r. w sprawie o sygn. akt VIII Pa 290/17, oddalił apelację pozwanego P. Sp. z o.o. w K. oraz zmienił zaskarżony wyrok w ten sposób, że oddalił powództwo wzajemne w całości oraz orzekł o kosztach procesu. Sąd Okręgowy uznał, że dokonana przez Sąd Rejonowy ocena zgromadzonego materiału dowodowego, w zakresie ustalenia faktu i wysokości niedoboru, nie była przekonująca. Dowodu na okoliczność powstania niedoboru i jego wysokości nie może w żaden sposób stanowić dokument wewnętrzny, wystawiony przez powódkę wzajemną, w postaci noty księgowej. Dokument ten stanowi bowiem jedynie potwierdzenie jego sporządzenia. Brak jest zaś dowodu doręczenia wezwania do zapłaty pozwanego wzajemnego (W. S.). Nie ma również w aktach sprawy żadnego dokumentu, z którego wynikałoby wprost pobranie przez pozwanego wzajemnego kwoty 24.400,00 zł. Ponadto z raportu kasowego z dnia 20 sierpnia 2014 r., wynika, że stan gotówki w kasie wynosił 2.726,04 zł, a zatem nie można uznać, iż w tym dniu w kasie spółki brak było gotówki. Sąd Okręgowy przyjął, że W. S. nie ponosi odpowiedzialności za jakikolwiek niedobór. Fakt powstania i kwota ewentualnego niedoboru nie zostały wykazane przed Sądem pierwszej instancji przez stronę, na której ciążył obowiązek dowodzenia.

Wyrokiem z dnia 18 grudnia 2019 r. w sprawie I PK 204/18 Sąd Najwyższy, po rozpoznaniu skargi kasacyjnej P. sp. z o.o. z siedzibą w K. od wyroku Sądu Okręgowego w Łodzi z dnia 6 marca 2018 r., sygn. akt VIII Pa 290/17, uchylił zaskarżony wyrok w całości i przekazał sprawę do ponownego rozpoznania Sądowi Okręgowemu w Łodzi pozostawiając temu Sądowi rozstrzygnięcie o kosztach postępowania kasacyjnego. Sąd Najwyższy w uzasadnieniu wyroku wskazał, że czynność prawna dokonana między jedynym wspólnikiem, będącym jedynym członkiem zarządu, a reprezentowaną przez niego spółką, wymaga formy aktu notarialnego. Dlatego skutkiem niezachowania formy przewidzianej w art. 210 § 2

zdanie drugie k.s.h. (formy aktu notarialnego) jest bezwzględna nieważność dokonanej czynności prawnej. Mając na uwadze powyższe, Sąd Najwyższy stwierdził, że aneks do umowy o pracę z dnia 31 stycznia 2014 r. o podwyższeniu wynagrodzenia i ustaleniu go na poziomie 7.500 zł miesięcznie był czynnością nieważną. Czynności tej nie konwaliduje także konkludentne wypłacanie wynagrodzenia w wyższej wartości. Sąd Najwyższy zaznaczył, że jeżeli przesłanką odpowiedzialności pracownika jest szkoda w mieniu pracodawcy, to szkodę tę należy wykazać. Jeśli, w ocenie Sądu Okręgowego, dokonana przez Sąd Rejonowy ocena zgromadzonego w postępowaniu materiału dowodowego, w zakresie ustalenia faktu i wysokości niedoboru, nie była nieprzekonująca, tym samym przedstawione wyciągi z ksiąg rachunkowych nie były wystarczające do oceny, czy szkoda w postaci niedoboru faktycznie powstała - mógł on, na podstawie art. 249 k.p.c., wezwać stronę do przedstawienia ksiąg rachunkowych. Sąd odwoławczy powinien mieć przy tym na uwadze, że W. S. był zatrudniony na stanowisku dyrektora, co wskazuje, że był osobą zarządzającą zakładem pracy w imieniu pracodawcy, a zatem standardy jego odpowiedzialności są wyższe od przeciętnego pracownika z tego względu, że ocena bezprawności zachowania i winy jest tu surowsza.

Po ponownym rozpoznaniu sprawy Sąd Okręgowy uznał, że zebrany w niniejszej sprawie materiał dowodowy wskazuje jednoznacznie, że w okresie od 1 lutego 2014 r. do 31 maja 2015 r. W. S. pobrał bezpodstawnie kwotę 24.000,00 zł. W ocenie Sądu Okręgowego nie ulega wątpliwości, że pobieranie przez W. S. we wskazanym okresie dodatkowej kwoty w wysokości 1.500,00 zł miesięcznie następowało bez należytej podstawy prawnej. Aneks do umowy o pracę z dnia 31 stycznia 2014 r., na mocy którego zwiększono wynagrodzenie W. S. do kwoty 7.500,00 zł (z 6.000,00 zł), od samego początku był nieważny, gdyż jego zawarcie nastąpiło z pominięciem rygoru określonego w art. 210 § 2 k.s.h. (nie został on zawarty w formie aktu notarialnego). Nie ulega wreszcie wątpliwości, że powód swoim zachowaniem, m.in. poprzez brak stosownej kontroli stanu finansów zarządzanej przez siebie spółki, doprowadził finalnie do szkody w jej majątku. Biorąc powyższe pod uwagę Sąd Okręgowy w Łodzi, w oparciu o art. 385 k.p.c., wyrokiem z dnia 22 października 2021 r., oddalił apelację jako bezzasadną.

W skardze kasacyjnej z dnia 18 stycznia 2022 r. pełnomocnik W. S. zaskarżył powyższy wyrok Sądu Okręgowego w Łodzi w zakresie punktu III oraz IV orzeczenia, zarzucając naruszenia przepisów postępowania mogących mieć istotny wpływ na wynik sprawy, a mianowicie:

1. art. 386 § 1 k.p.c. przez jego niezastosowanie i nieuwzględnienie apelacji powoda - pozwanego wzajemnego W.S. pomimo jej zasadności,

2. art. 385 k.p.c. przez jego niezastosowanie, mimo że apelacja powoda - pozwanego wzajemnego P. sp. z o.o. jest w całości bezzasadna,

3. art. 365 § 1 k.p.c. w zw. z art. 398²⁰ k.p.c. poprzez ich nieprawidłowe zastosowanie i błędne przyjęcie, że tutejszy Sąd Okręgowy w Łodzi był związany Wyrokiem Sądu Najwyższego z dnia 18 grudnia 2019 r. (sygn. akt I PK 204/18), podczas gdy orzeczenie to nie kwestionowało ustaleń poczynionych przez Sąd II instancji w zakresie odpowiedzialności materialnej powoda - pozwanego wzajemnego W. S. wobec P. sp. z o.o., a zatem brak było podstaw do zmiany orzeczenia w tym zakresie,

4. art. 232 k.p.c. w zw. z art. 3 k.p.c. poprzez jego niezastosowanie i uwzględnienie apelacji P. sp. z o.o., mimo iż ww. spółka jako strona postępowania - jak każda strona procesu - jest zobligowana do wykazania twierdzeń, z których wywodzi skutki prawne, a takowych dowodów ww. spółka nie poczyniła,

5. art. 233 § 1 k.p.c. polegające na zaniechaniu wszechstronnego rozważenia całości zebranego materiału dowodowego, skutkującego błędnym uznaniem, iż powód - pozwany wzajemny W. S. ponosi odpowiedzialność materialną wobec spółki P. sp. z o.o. oraz odpowiada za szkodę w majątku spółki, podczas gdy szkoda ta nie została wykazana ani przy pomocy przedłożonych przez spółkę ksiąg handlowych, ani w efekcie przeprowadzonej opinii biegłego sądowego,

6. art. 278 k.p.c. w związku z art. 227 k.p.c. poprzez ich niezastosowanie, skutkujące niezgodnością treści rozstrzygnięcia wydanego przez tutejszy Sąd z wnioskami opinii biegłego z zakresu rachunkowości, podczas gdy opinia biegłego nie została uznana za niewiarygodną i

nieprzydatną dla rozstrzygnięcia sprawy, a zatem była ona wiążąca w zakresie wiadomości specjalnych dla Sądu orzekającego w sprawie,

7. art. 232 k.p.c. w zw. z art. 3 k.p.c. poprzez jego niezastosowanie, podczas gdy to na P. sp. z o.o. spoczywał ciężar dowodu wykazania przesłanek odpowiedzialności pracownika powoda - pozwanego wzajemnego W. S. i to w granicach rzeczywistej straty pracodawcy,

8. art. 327 k.p.c. poprzez niewskazanie jakichkolwiek wyczekujących okoliczności uzasadniających wydane rozstrzygnięcie w przedmiocie odpowiedzialności materialnej powoda - pozwanego wzajemnego W. S. , nie odniesienie się w żaden sposób do podnoszonych w procesie zarzutów i twierdzeń, a w efekcie ograniczenie uzasadnienia orzeczenia we wskazanym zakresie do zaledwie jednego zdania, uniemożliwiającego poznanie motywów jakim kierował się Sąd przy wydaniu skarżonego orzeczenia,

9. art. 98 § 1 k.p.c. poprzez jego błędne zastosowanie i zasądzenie kosztów postępowania na rzecz strony przeciwnej w sytuacji, gdy nie było ku temu podstaw.

Strona skarżąca zarzuciła także zaskarżonemu orzeczeniu naruszenia prawa materialnego:

1. art. 114 k.p. poprzez jego niewłaściwe zastosowanie skutkujące błędnym uznaniem iż powód - pozwany wzajemny W. S. ponosi odpowiedzialność materialną względem P. sp. z o.o., w sytuacji, gdy w sprawie nie zostało wykazane, iż w majątku P. sp. z o.o. doszło do powstania jakiejkolwiek szkody, zaś działania powoda - pozwanego wzajemnego W. S., nie wypełniły znamion niewykonania lub nienależytego wykonania obowiązków pracowniczych, albowiem nie zaniechał on spełnienia ciążących na nim obowiązków pracowniczych, a zatem w efekcie me ponosi on winy za rzekomą szkodę w mieniu pracodawcy,

2. art. 116 k.p. poprzez jego błędną wykładnię skutkującą uznaniem, iż P. sp. z o.o. wykazała okoliczności uzasadniające odpowiedzialność powoda - pozwanego wzajemnego W. S. oraz istnienie i przede wszystkim wysokość powstałej szkody, podczas gdy dowody przedstawione przez P. sp. z o.o., ani

pozostałe dowody przeprowadzone w toku postępowania nie wykazały odpowiedzialności powoda - pozwanego wzajemnego W. S.,

3. art. 117 § 1 k.p. poprzez jego niezastosowanie, skutkujące pominięciem faktu odpowiedzialności pracowników księgowości za prawidłowe prowadzenie dokumentacji księgowej P. sp. z o.o. i prowadzenia należytej inwentaryzacji środków pieniężnych w kasie,

4. art. 115 k.p. poprzez jego niewłaściwe zastosowanie, skutkujące pominięciem analizy dalszych przesłanek pracowniczej odpowiedzialności odszkodowawczej i orzeczenie contra legem o odpowiedzialności powoda - pozwanego wzajemnego W. S. za stratę w mieniu pracodawcy,

5. art. 114 k.p. w zw. z art. 122 k.p., poprzez jego błędną interpretację w kontekście zgromadzonego w sprawie materiału dowodowego polegającą na przyjęciu, że powodowi można przypisać odpowiedzialność za rzekomo powstały w spółce niedobór, z uwagi na brak kontroli stanu finansów i dokumentacji księgowej w spółce, podczas gdy po stronie powoda - pozwanego wzajemnego W. S. nie doszło do jakichkolwiek zaniechań w tym zakresie, zaś postępowanie dowodowe przeprowadzone w sprawie nie wykazało istnienia jakichkolwiek niedoborów w kasie spółki,

6. art. 6 k.c. poprzez jego niezastosowanie, podczas gdy to na P. sp. z o.o. ja o pracodawcy ciążył obowiązek wykazania przesłanek odpowiedzialności pracownika powoda - pozwanego wzajemnego W. S. i to w granicach rzeczywistej straty pracodawcy.

Podnosząc powyższe zarzuty pełnomocnik skarżącej wniósł o uchylenie zaskarżonego wyroku Sądu Okręgowego w Łodzi i jego zmianę poprzez uwzględnienie apelacji powoda - pozwanego wzajemnego W. S. w części dotyczącej odpowiedzialności materialnej ww. jako pracownika P. sp. z o.o., ewentualnie, z daleko posuniętej ostrożności procesowej, uchylenie wyroku Sądu Okręgowego w Łodzi i przekazanie sprawy Sądowi Okręgowemu w Łodzi do ponownego rozpoznania w zmienionym składzie oraz rozstrzygnięcie o kosztach postępowania przed Sądem II instancji i postępowania kasacyjnego, w tym kosztach zastępstwa procesowego według norm przepisanych.

Uzasadniając wniosek o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania pełnomocnik strony skarżącej wskazał, że skarga kasacyjna jest oczywiście uzasadniona, bowiem Sąd II instancji wadliwie uznał, iż powód - pozwany wzajemny W. S. jest zobowiązany do zapłaty na rzecz P. sp. z o.o. kwoty 18.000,00 zł tytułem odpowiedzialności materialnej, podczas gdy przeprowadzone postępowanie w sprawie nie wykazało spełnienia przesłanek warunkujących powstanie ww. odpowiedzialności, w szczególności zaś nie wykazało, iż po stronie P. sp. z o.o. doszło do powstania jakiejkolwiek szkody, ani tym bardziej, aby po stronie powoda - pozwanego wzajemnego W. S. miało miejsce zawinione niewykonanie lub nienależyte wykonanie obowiązków pracowniczych. Nadto, zdaniem skarżącej, w sprawie występuje istotne zagadnienie prawne, a mianowicie czy Sąd II instancji mając na względzie na względzie z art. 365 k.p.c. w zw. z art. 398 k.p.c. władny był wydać orzeczenie reformatoryjne, podczas gdy:

- z materiału dowodowego przeprowadzonego w sprawie, w tym z opinii biegłego sądowego z zakresu rachunkowości przeprowadzonej na skutek wytycznych wynikających z Wyroku Sądu Najwyższego z dnia 18 grudnia 2019 r., sygn. akt I PK 204/18 wynika, iż na dzień 14 lipca 2014 r. oraz 31 maja 2015 r. nie można stwierdzić istnienia niedoboru, zaś zgodnie z raportem kasowym z dnia 20 sierpnia 2014 r. saldo końcowe wyniosło 2.726,04 zł (było zatem dodatnie), zatem nie było jakichkolwiek podstaw do ustalenia odpowiedzialności materialnej pracownika powoda - pozwanego wzajemnego W. S.,

- rozstrzygnięcie Sądu II instancji z dnia 6 marca 2018 r. wydane w sprawie sygn. akt VIII Pa 290/17 nie zostało zakwestionowane przez Sąd Najwyższy na mocy ww. orzeczenia w zakresie odpowiedzialności materialnej pracownika, a jedynie opierało się na rozpoznaniu kwestii związanych z prawidłową formą umowy zawieranej między spółką a członkiem zarządu, co za tym idzie brak było podstaw do zmiany rozstrzygnięcia w tym zakresie.

W odpowiedzi na skargę kasacyjną pełnomocnik pozwanego-powoda wzajemnego wniósł o oddalenie skargi kasacyjnej - w przypadku przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania, oraz o zasądzenie od powoda-pozwanego wzajemnego na rzecz pozwanego-powoda wzajemnego kosztów postępowania kasacyjnego, w tym kosztów zastępstwa prawnego według norm przepisanych.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje:

Skarga kasacyjna wywiedziona w niniejszej sprawie nie kwalifikuje się do przyjęcia celem jej merytorycznego rozpoznania.

Na wstępie należy przypomnieć, że skarga kasacyjna podlega badaniu (na etapie przedsądu) w zakresie spełnienia przez nią warunków formalnych. Sąd Najwyższy w ramach przedsądu bada jedynie wskazane w skardze okoliczności uzasadniające przyjęcie jej do rozpoznania. Nie analizuje podstaw kasacyjnych i ich uzasadnienia. Zgodnie z art. 398⁹ § 1 pkt 1-4 k.p.c., Sąd Najwyższy przyjmuje skargę kasacyjną do rozpoznania, jeżeli w sprawie występuje istotne zagadnienie prawne, jeżeli istnieje potrzeba wykładni przepisów prawnych budzących poważne wątpliwości lub wywołujących rozbieżności w orzecznictwie sądów, jeżeli zachodzi nieważność postępowania lub jeżeli skarga kasacyjna jest oczywiście uzasadniona. Nakładając na skarżących obowiązek wskazania i uzasadnienia oznaczonej przesłanki przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania, czyli tak zwanego przedsądu, ustawodawca zagwarantował, że skarga kasacyjna, jako nadzwyczajny środek zaskarżenia prawomocnych orzeczeń, będzie realizować funkcje publicznoprawne. Ograniczenie przesłanek, wskazanych w art. 398⁹ § 1 k.p.c. do czterech ma, w konsekwencji, zapewnić, że przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania ustrojowo i procesowo będzie uzasadnione jedynie w tych przypadkach, w których mogą być zrealizowane jej funkcje publicznoprawne, a skarga nie stanie się instrumentem wykorzystywanym w każdej jednostkowej sprawie. Ostatecznie, nie w każdej sprawie, nawet takiej, w której prawomocne orzeczenie zostało wydane w warunkach błędu w subsumpcji, czy też wyniku wadliwej wykładni prawa, skarga kasacyjna może być przyjęta do rozpoznania. Sąd Najwyższy nie jest przecież trzecią instancją sądową i nie rozpoznaje meritum sprawy, lecz dokonuje nadzoru judykacyjnego w rozumieniu art. 183 ust. 1 Konstytucji RP rozpoznając skargę kasacyjną jako nadzwyczajny środek zaskarżenia. Z tych względów, skarga kasacyjna nie jest dostępna w każdej sprawie (por. postanowienie Sądu Najwyższego - Izba Kontroli Nadzwyczajnej i Spraw Publicznych z dnia 7 września 2022 r., I NSK 40/22).

W niniejszej sprawie wniosek o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania oparty został na przesłance istnienia w sprawie istotnego zagadnienia prawnego oraz na oczywistej zasadności skargi.

Przypomnieć więc należy, że za istotne zagadnienie prawne, w rozumieniu art. 398⁹ § 1 k.p.c., uznaje się zagadnienie dotychczas niewyjaśnione i nierozwiązane w orzecznictwie, a więc cechujące się nowością i którego rozstrzygnięcie może sprzyjać rozwojowi prawa. W utrwalonym orzecznictwie przyjmuje się, że powołanie się na tę okoliczność wymaga, obok sformułowania tego zagadnienia, także przytoczenia związanych z nim konkretnych przepisów prawnych oraz wskazania, dlaczego jest ono istotne, jak również przedstawienia argumentacji wskazującej na rozbieżne oceny prawne (por. postanowienia Sądu Najwyższego z: 10 maja 2001 r., II CZ 35/01, OSNC 2002 nr 1, poz. 11; 13 sierpnia 2002 r., I PKN 649/01, OSNP 2004 nr 9, poz. 158; 14 lutego 2003 r., I PK 306/02, Wokanda 2004 nr 7-8, poz. 51; 10 stycznia 2012 r., I UK 305/11, LEX nr 1215784; 23 marca 2012 r., II PK 284/11, LEX nr 1214575; 10 września 2014 r., I CSK 729/13, LEX nr 1532950; 2 grudnia 2014 r., II CSK 376/14, LEX nr 1622307; 14 kwietnia 2015 r., II PK 217/14, LEX nr 678073; 28 października 2015 r., I PK 17/15, LEX nr 2021940; 14 stycznia 2016 r., II CSK 382/15, LEX nr 2090999). Wypada również dodać, że przesłanka ta nie zachodzi, jeżeli Sąd Najwyższy zajął już stanowisko w kwestii tego zagadnienia prawnego lub wyłożył przepisów i wyraził swój pogląd we wcześniejszych orzeczeniach, brak nadto okoliczności uzasadniających zmianę tego poglądu (por. postanowienie Sądu Najwyższego z 16 stycznia 2003 r., I PK 230/02, OSNAPiUS - wkładka 2003 Nr 13). W niniejszej skardze kasacyjnej strona skarżąca nie wykazała, iż w sprawie występuje istotne zagadnienie prawne – a w zasadzie uznać należy, iż autor skargi kasacyjnej żadnego zagadnienia prawnego w ogóle nie sformułował. Nie można bowiem przyjąć, że zadane w skardze kasacyjnej pytania wskazują na istnienie w sprawie wątpliwości prawnych, wypełniających tę właśnie przesłankę przedsądu. Zmierzają one raczej do udzielenia przez Sąd Najwyższy odpowiedzi, czy w tej konkretnej sprawie Sąd drugiej instancji władny był wydać orzeczenie reformatoryjne – co uznać należy za nieuprawnione, biorąc pod uwagę fakt, że Sąd Najwyższy nie jest sądem rozpoznającym sprawę merytorycznie w kolejnej instancji. Powołanie się na

występowanie w sprawie istotnego zagadnienia prawnego powinno spełniać wymagania stawiane zagadnieniu prawnemu przedstawianemu Sądowi Najwyższemu przez sąd drugiej instancji w razie powstania poważnych wątpliwości, których nie można rozwiązać za pomocą powszechnie przyjętych reguł wykładni prawa. Zagadnienie prawne powinno, przede wszystkim, być sformułowane na okolicznościach mieszczących się w stanie faktycznym sprawy, wynikającym z dokonanych przez sąd ustaleń, a jednocześnie być przedstawione w sposób ogólny i abstrakcyjny tak, aby umożliwić Sądowi Najwyższemu udzielenie uniwersalnej odpowiedzi, niesprowadzającej się do samej subsumpcji i rozstrzygnięcia konkretnego sporu. Skarżący, wnosząc o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania ze względu na występujące w sprawie istotne zagadnienie prawne, powinien sformułować to zagadnienie, wskazać na wyłaniające się poważne wątpliwości interpretacyjne, przytoczyć argumenty prowadzące do rozbieżnych ocen i wykazać, że wyjaśnienie przedstawionego zagadnienia będzie miało znaczenie zarówno dla praktyki sądowej, jak i dla rozstrzygnięcia skargi kasacyjnej. Chodzi przy tym wyłącznie o poważne wątpliwości, wykraczające poza poziom zwykłych wątpliwości prawnych, które powstają niemal w każdym procesie decyzyjnym. Tego w niniejszej sprawie ewidentnie zabrakło.

We wniosku o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania wskazano również na przesłankę, jaką jest oczywista zasadność skargi. Trzeba więc zauważyć, że taki sposób formułowania wniosku uznać należy za nieprawidłowy, a jego uzasadnienie przez stronę skarżącą w istocie świadczy o jego bezpodstawności. Nie można bowiem twierdzić, że skarga jest oczywiście uzasadniona - co oznacza oczywistą bezzasadność zaskarżonego orzeczenia, a więc niewymagającą jakichkolwiek dociekań lub analiz, a jednocześnie wskazywać na istnienie istotnego zagadnienia prawnego - wymagającego z natury rzeczy pogłębionych rozważań, sprowadzających się do konieczności dokonania wykładni wskazanych przepisów (zob. wyrok Sądu Najwyższego z 17 lipca 2019 r., III CSK 148/19, LEX nr 2751796 oraz postanowienie Sądu Najwyższego z 26 kwietnia 2018 r., IV CSK 577/17, LEX nr 2497710). Tego typu argumentacja, nawet w sytuacji podnoszenia jej w sposób „ewentualny”, podważa zasadność wniosku. Poza tym strona skarżąca, wskazując na oczywistą zasadność skargi kasacyjnej, nie uzasadniła swojego stanowiska w

tym zakresie. Tymczasem w motywach wniosku opartego na tej właśnie przesłance przedsądu powinien być zawarty wywód prawny wyjaśniający, w czym wyraża się owa oczywistość i przedstawić argumenty na poparcie swych twierdzeń (zob. postanowienia Sądu Najwyższego: z dnia 26 kwietnia 2006 r., II CZ 28/06, LEX nr 198531; z dnia 10 sierpnia 2006 r., V CSK 204/06, LEX nr 421035; z dnia 9 stycznia 2008 r., III PK 70/07, LEX nr 448289; z dnia 11 stycznia 2008 r., I UK 283/07, LEX nr 448205; z dnia 3 kwietnia 2008 r., II PK 352/07, LEX nr 465859 i z dnia 5 września 2008 r., I CZ 64/08, LEX nr 512050). O ile dla uwzględnienia skargi wystarczy, że jej podstawa jest usprawiedliwiona, to dla przyjęcia skargi do rozpoznania niezbędne jest wykazanie kwalifikowanej postaci naruszenia przepisów prawa materialnego lub procesowego, polegającej na jego oczywistości widocznej *prima facie*, przy wykorzystaniu podstawowej wiedzy prawniczej, bez potrzeby wchodzenia w szczegóły czy dokonywania pogłębionej analizy przepisów prawa i doszukiwania się ich znaczenia (tak m.in. postanowienia Sądu Najwyższego: z dnia 16 września 2003 r., IV CZ 100/03, LEX nr 82274; z dnia 22 stycznia 2008 r., I UK 218/07, LEX nr 375616; z dnia 26 lutego 2008 r., II UK 317/07, LEX nr 453107; z dnia 9 maja 2008 r., II PK 11/08, LEX nr 490364; z dnia 21 maja 2008 r., I UK 11/08, LEX nr 491538 i z dnia 9 czerwca 2008 r., II UK 38/08, LEX nr 494134). W judykaturze podkreśla się, że przesłanką przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania nie jest oczywiste naruszenie konkretnego przepisu prawa materialnego lub procesowego, lecz sytuacja, w której naruszenie to spowodowało wydanie oczywiście nieprawidłowego orzeczenia. Sam zarzut naruszenia (nawet oczywistego) określonego przepisu (przepisów) nie prowadzi wprost do oceny, że skarga kasacyjna jest oczywiście uzasadniona (postanowienia Sądu Najwyższego: z dnia 7 stycznia 2003 r., I PK 227/02, OSNP 2004 nr 13, poz. 230; z dnia 11 stycznia 2008 r., I UK 285/07, LEX nr 442743; z dnia 11 kwietnia 2008 r., I UK 46/08, LEX nr 469185 i z dnia 9 czerwca 2008 r., II UK 37/08, LEX nr 494133). W niniejszej sprawie strona skarżąca nie wykazała istnienia tej właśnie przesłanki przedsądu.

Poza tym należy przypomnieć, że zgodnie z art. 398³ § 3 k.p.c., podstawą skargi kasacyjnej nie mogą być zarzuty dotyczące ustalenia faktów lub oceny dowodów. Sąd Najwyższy jest bowiem związany dokonanymi przez sądy *meriti*

ustaleniami faktycznymi, stanowiącymi podstawę zaskarżonego orzeczenia (art. 398¹³ § 2 k.p.c.). Oznacza to niedopuszczalność powoływania się przez skarżącego na wadliwość wyroku sądu drugiej instancji polegającą na ustaleniu faktów lub niewłaściwie przeprowadzonej ocenie dowodów również we wniosku o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania.

Z powyższych przyczyn Sąd Najwyższy, na podstawie art. 398⁹ § 2 k.p.c., odmówił przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania. O kosztach postępowania orzeczono na podstawie art. 98 § 1 k.p.c. w zw. z § 10 ust. 4 pkt 2 w zw. z § 9 ust. 1 pkt 2 i w zw. z § 2 pkt 6 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 22 października 2015 r. w sprawie opłat za czynności adwokackie (Dz.U. z 2015 r., poz. 1800 ze zm.).

[SOP]

[MS]